

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/52/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200832
Dátum vydania rozhodnutia:	10.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200832.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Ľubice Filovej, v právnej veci žalobcu: K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. č. XXX/XX, XXX XX Y, zast.: JUDr. Ľubomírom Kišacom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie ul. Škultétyho č. 1597/7, 955 01 Topoľčany, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. novembra 2013 č. k. 1S 109/2012-52, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. novembra 2013 č. k. 1S 109/2012-52 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. p.: SLV-PS-PK-29/2012 zo dňa 26.03.2012 (č. l. 10 - ďalej na účely rozsudku tiež „rozhodnutie 1.“) postupom podľa § 84 ods. 4 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 328/2002 Z. z.“) žalovaný zamietol odvolanie proti rozhodnutiu riaditeľa odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-OSZ-VZ46.488-2/2011 z 23.12.2011 (č. l. 9 - ďalej na účely tohto rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie 1.“), ktorým bolo podľa ustanovení § 33 ods. 1 písm. a) a odsek 2, § 58 a § 60, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. žalobcovi priznané odchodné vo výške 11.317,68 € mesačne.

2. Žalovaný svoje prvostupňové rozhodnutie 1. odôvodnil tým, že na výpočet odchodného bola žalobcovi podľa § 58 zák. č. 328/2002 Z. z. zhodnotená doba trvania služobného pomeru 21 rokov a

308 dní a za túto dobu trvania služobného pomeru žalobcovi patrí odchodné vo výške 9 násobku základu. Celková započítaná doba služobného pomeru bola nasledovná:

- od 01.10.1980 do 29.09.1982 - základná vojenská služba,
- od 01.01.1992 do 31.12.1999 - výkon služby,
- od 01.01.2000 do 31.10.2011 - výkon služby.

Podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z.z. v znení platnom v čase podania žiadosti (t. j. 03.11.2011) dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba pracovného pomeru príslušníkov Zboru ozbrojenej ochrany železníc, ktorý sa považuje za služobný pomer príslušníkov železničnej polície podľa zákona č. 230/1992 Zb. o Federálnej železničnej polícii v znení neskorších predpisov.

3. Rozhodnutie 1. potom žalovaný odôvodnil tým, že podľa potvrdenia odboru personálnych a sociálnych činností Generálneho riaditeľstva Železničnej polície č. p.: GRŽP-4-29/P-98 zo dňa 04.08.1998 bol žalobca dňom 01.06.1985 na základe pracovnej zmluvy č. 670/SOŽ/1985 prijatý do pracovného pomeru k Správe Ochrany železníc Bratislava. Pracovný pomer bol ukončený dňom 31.10.1986. Počas trvania pracovného pomeru bol v zmysle pracovnej zmluvy poverený výkonom funkcie príslušníka Zboru ozbrojenej ochrany železníc.

Keďže žalobcov pracovný pomer, ako príslušníka Zboru ozbrojenej ochrany železníc bol ukončený dňom 31.10.1986, t. j. ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 230/1992 Zb. o Federálnej železničnej polícii (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 230/1992 Z. z.“), nemohlo podľa žalovaného dôjsť a ani nedošlo k pretransformovaniu jeho pracovného pomeru príslušníka Zboru ozbrojenej ochrany železníc na služobný pomer príslušníka „policajta“ Železničnej polície. Tým nemožno jeho dobu pracovného pomeru príslušníka Zboru ozbrojenej ochrany železníc od 1.6.1985 do 31.10.1986 považovať za dobu trvania služobného pomeru rozhodujúcu na vznik nároku na priznanie výsluhového dôchodku podľa § 58 ods. 1 písm. s) zákona č. 328/2002 Z. z.

B)

4. Rozhodnutím č. p.: SLV-PS-PK-30/2012 zo dňa 26.03.2012 (č. l. 6 - ďalej na účely rozsudku tiež „rozhodnutie 2.“) postupom podľa § 84 ods. 4 písm. a) zák. žalovaný zamietol odvolanie proti rozhodnutiu riaditeľa odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-OSZ-VZ46.488-1/2011 z 23.12.2011 (č. l. 8 - ďalej na účely tohto rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie 2.“), ktorým bol podľa ustanovení § 38, § 39, § 58 a § 60, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zák. č. 328/2002 Z.z. žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok od 01.11.2011 vo výške 540,74 € mesačne a súčasne sa mu táto suma podľa § 68 ods. 2 zák. č. 328/2002 Z. z. zvýšila o 2,10% na sumu 552,10 € mesačne.

5. Prvostupňové rozhodnutie 2. bolo odôvodnené tým, že pre výpočet výsluhového dôchodku bola podľa § 58 zák. č. 328/2002 Z. z. zhodnotená hore uvedená doba trvania služobného pomeru v dĺžke 21 rokov a 308 dní, za ktorú patrí žalobcovi výsluhový dôchodok vo výške 43% základu určeného podľa § 60 zák. č. 328/2002 Z. z.

Zamietnutie odvolania žalobcu bolo odôvodnené rovnako ako je uvedené vyššie (viď bod č. 3).

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

6. Proti obidvom rozhodnutiam žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 25.04.2012.

7. Žalobca ako dôvod žaloby uviedol, že v zápočtoch mu chýba obdobie od 01.6.1985 - 31.10.1986 (t. j. 1 rok a 5 mesiacov). V tomto čase pracoval ako príslušník Zboru ozbrojenej ochrany železníc Nové Zámky, oddelenie v Topoľčanoch.

Podľa výkazu o zápočtoch rokov ku dňu 01.09.1998 mal započítanú prax 10 rokov, 1 mesiac a 1 deň

pre prídavok za výsluhu rokov podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR, Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 73/1998 Z. z.“), čo korešponduje s obdobím od 01.10.1980 do 30.09.1982, od 01.06.1985 do 31.10.1986 a od 01.01.1992 až do 01.09.1998. Ako príslušník Policajného zboru pracoval nepretržite od uvedeného dátumu 01.01.1992 do 31.10.2011, čo je spolu 19 rokov a 10 mesiacov.

8. S poukazom na ustanovenie § 44 zák. č. 230/1992 Zb. a v zmysle ust. § 58 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. okrem zhodnotenia doby výkonu základnej vojenskej služby od 1.10.1980 do 30.9.1982 mu mala byť započítaná aj doba od 1.6.1985 do 31.10.1986, keď vykonával prácu príslušníka Zboru ozbrojenej ochrany železníc.

9. Žalovaný vo vyjadrení z 02.09.2013 opätovne zdôraznil svoj argumentačný záver z napadnutých rozhodnutí 1. a 2., že nemohlo dôjsť a ani nedošlo k tzv. „pretransformovaniu“ pracovného pomeru žalobcu, ktorý bol ukončený dňom 31.10.1986 na služobný pomer príslušníka (policajta) Železničnej polície, pretože tento pracovný pomer v čase nadobudnutia účinnosti zák. č. 230/1992 Zb. ani neexistoval.

10. V súvislosti s uvedeným žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu, že doba pracovného pomeru od 01.06.1985 do 31.10.1986 mu bola započítaná do obdobia započítateľnej odbornej praxe podľa ust. § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z., a preto mu mala byť započítaná ako doba trvania služobného pomeru podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z. z.

Podľa žalovaného dobu trvania služobného pomeru nie je možné stotožňovať a zamieňať s dobou započítateľnej odbornej praxe podľa § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z., pretože ide o dva samostatné a na sebe nezávislé inštitúty.

B)

11. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), žalobu prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250f ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

12. Po citácii dotknutých ustanovení § 33 ods. 1 písm. a), odsek 2, § 38 ods. 1, § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z.z. a § 44 ods. 1 až 3 zák. č. 230/1992 Zb. krajský súd zdôraznil, že spornou zostala iba skutočnosť, či žalovaný bol povinný započítať žalobcovi dobu trvania pracovného pomeru od 01.06.1985 do 31.10.1986 k Správe ochrany železníc Bratislava, do trvania služobného pomeru podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z. z.

V súvislosti s uvedeným krajský súd konštatoval, že z citovaného ustanovenia vyplýva aplikačný záver, že doba pracovného pomeru v Zboru ozbrojenej ochrany železníc sa považuje za služobný pomer príslušníkov železničnej polície podľa zák. č. 230/1992 Zb. iba v tom prípade, ak ku dňu účinnosti zák. č. 328/2002 Z. z. (29.05.1992) by žalobca bol príslušníkom Zboru ozbrojenej ochrany železníc a stal by sa policajtom železničnej polície. toto sa však podľa krajského súdu v prípade žalobcu nesplnilo.

13. Námietkou žalobcu, že vyššie uvedená doba pracovného pomeru mu bola započítaná do obdobia započítateľnej odbornej praxe podľa § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z., a preto mu mala byť započítaná aj ako doba trvania služobného pomeru podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z. z., krajský súd odmietol, nakoľko je nutné striktné rozlišovať nároky plynúce z doby započítateľnej odbornej praxe, ktorá je rozhodná pre určenie percentuálneho podielu prídavku za výsluhu rokov (§ 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z.), od nárokov vyplývajúcich z doby trvania služobného pomeru, ktorý je rozhodný pre určenie výšky odchodného a výsluhového dôchodku je rozhodujúca a nie doba započítanej odbornej praxe (§ 58 zák. č. 328/2002 Z. z.), nakoľko ide o dva samostatné a rôzne na sebe nezávislé inštitúty.

14. Z uvedeného dôvodu krajský súd rozhodol tak, ako uviedol v svojej výrokovej časti rozsudku.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

15. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 02.12.2013 (č. l. 61) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu objasnil odvolacie dôvody požadované v zmysle § 205 ods. 1 v spojení s odsekom 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že

- súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (viď § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (viď § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

16. Ďalej žalobca sformuloval nasledujúce parciálne odvolacie dôvody: naokoľko za obdobie od 01.06.1985 do 31.10.1986, kedy pracoval ako príslušník Zboru ozbrojenej ochrany Nové Zámky, oddelenie v Topoľčanoch, a z uvedeného dôvodu poberal aj prídavok za výsluhu rokov, žalobca naďalej trvá na názore, že do doby služobného pomeru mu mala byť započítaná uvedená doba, v súvislosti s tým poukázal na uznanie vojenskej základnej služby, ktorá bola ešte pred dátumom 31.10.1986 v rokoch 1980-1982, vytýkal nesprávnú aplikáciu ustanovenia § 44 ods. 1 zák. č. 230/1992 Zb. na prejednávajúcu vec, naokoľko v citovanom zákone sa nikde neuvádza, že počas pretransformovania zákona nemal mať žalobca prerušenú činnosť vykonávania povolania, obdobne vytýkal nesprávnú aplikáciu ustanovenia § 44 ods. 3 zák. č. 230/1992 Zb. na prejednávajúcu vec, naokoľko podľa citovaného odseku by nemalo byť rozhodujúce, či v čase nadobudnutia zákona bol žalobca činný v službe ZOOŽ a následne príslušníkom železničnej polície, ako aj namietal nesprávnú aplikáciu ustanovenia § 86 ods. 4 zák. č. 73/1988 Zb. na prejednávajúcu vec, naokoľko žalobca je vnútorne presvedčený, že mu prináleží priznať uvedené roky, tak ako uviedol v svojej žalobe. Žalobca tiež odmietol tvrdenie Krajského súdu v Bratislave, že žalobca mohol vedieť, že dôchodok nebol správne vypočítaný, a naopak prístup žalovaného označil za šikanovanie a diskrimináciu. Rovnako nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že bol povinný okrem iného písomne ohlásiť príslušnému orgánu sociálneho zabezpečenia do 8 dní zmeny v skutočnostiach rozhodných pre trvanie nároku na dávku jej výšky a výplatu.

17. Taktiež žalobca poukázal na vykonané prerátanie výsluhového dôchodku podľa odslúžených rokov na mzdovej účtárni KR PZ Nitra, kde pracovníčka žalobcovi mala rátať celkom 23 rokov, tak ako je uvedené v jeho žalobe. Súčasne vyslovil svoj záver, že keby bol na uvedenej účtárni informovaný, že čas pôsobenia v ZOOŽ mu nebude zarátaný, tak by nebol odchádzal do výsluhového dôchodku. Preto sa týmto cíti byť zavádzaný a podvedený.

18. Záverom žalobca navrhol, aby konajúci súd zrušil rozhodnutia 1. a 2. spolu s prvostupňovými rozhodnutiami 1. a 2. a veci vrátil žalovanému na ďalšie konanie spolu s uložením povinnosti náhrady trov konania vo vyčíslenej sume.

19. Z vyjadrenia žalovaného (č. l. 66) zo dňa 13.12.2013 vyplýva jednoznačný názor žalovaného, že krajský súd sa napadnutým rozsudkom v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, žalobca v odvolacích dôvodoch neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že došlo nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky sa zdôrazňuje úloha súdu v správnom súdnictve tak, že nemá nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí v medziach žalobných bodov s výnimkou zakotvenou v ustanovení § 250j ods. 3 O.s.p.

20. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny

potvrdiť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

22. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či právne inštitúty započítateľnej odbornej praxe podľa § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. a trvanie služobného pomeru podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z. z. sú totožné alebo svojim právnym obsahom odlišné.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

23. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

24. Žalobca sa v svojom odvolaní bránil argumentáciou, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Vo vzťahu k prvej odvolacej námietke Najvyšší súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. ISo 57/2012) uvádza, že pre riadne preverenie zisteného skutkového stavu si správny súd vyžiada kompletný administratívny spis, a na zabezpečenie tohto cieľa mu ponúka platný Občiansky súdny poriadok množstvo oprávnení. Pre správne súdnictvo je administratívny spis žalobcu ako správneho orgánu základným podkladom na posúdenie riadneho zistenia skutkového stavu ako aj možných nedostatkov tohto procesu.

Medzi možné nedostatky sa najmä zaraďuje nedostatočné vyhodnotenie vykonaných dôkazných prostriedkov alebo nedôvodné odmietnutie dôkazných prostriedkov (v prejednávanej veci ide o relevantnú sociálno-právnu dokumentáciu vo forme rôznych časových a pracovnoprávných správ, listín alebo iných dokumentov), ktoré by mohol navrhnúť alebo predložiť žalobca.

26. Tiež Najvyšší súd vo svojej konštantnej judikatúre už viackrát zdôraznil (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. ISo 112/2010 z 11.01.2011), že iba výnimočne je možné v konaní podľa 2 a 3. hlavy 5. časti Občianskeho súdneho poriadku správnom súdnictve v zmysle § 250i ods. 1, resp. § 250q ods. 1 veta druhá O.s.p. vykonávať dôkazy, ktoré správny orgán počas konania nevykoná, a to aj

bez svojho zavinenia. Tento záver vyplýva z odlišného charakteru správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob (§ 250i ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.) prieskumu napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu (tzn. nerozpornosti vyslovených odborných sociálnych záverov o relevantných skutočnostiach týkajúcich sa poistných odvodov a období žalobcu) na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Ak na základe vyslovených námietok správny súd dospeje k názoru, že takýto skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

27. Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie veci (viď § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t. j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach, a to:

i. neúplne zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),

ii. nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamlčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo

iii. nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právnym poriadkom (najmä v rozpore s právnym predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním/).

28. V súlade so svojou inou ustálenou judikatúrou (napríklad rozsudok sp. zn. 1So 50/2012) Najvyšší súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca chcel spochybniť riadnosť skutkového stavu zisteného žalovaným (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), potom bolo jeho procesnou povinnosťou ako účastníka súdneho prieskumu všetky svoje skutkové tvrdenia v zmysle § 120 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. podložiť dôkaznými prostriedkami. Iný prístup neumožňuje konajúcemu súdu, aby si overil pravdivosť tvrdení žalobcu.

Žalobca však v celom odvolaní neprodukoval žiadne argumenty, že by konajúci krajský súd mal vykonať dôkazy alebo odmietol vykonať dôkazy ním navrhnuté, resp. že dôkazy vykonané krajským súdom aj tento súd nesprávne vyhodnotil, a v čom údajné nesprávne vyhodnotenie malo spočívať. Na uvedenom základe Najvyšší súd musí uvedenú odvoláciu námietku proti skutkovému stavu označiť za irelevantnú.

29. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal jedinou spornou otázkou, a to výkladu ustanovenia § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. vo vzťahu k dobe započítateľnej odbornej praxe, ktorá je rozhodná pre určenie percentuálneho podielu prídavku za výsluhu rokov, a jeho vzájomného, resp. sukcesívneho vplyvu na inštitút doby trvania služobného pomeru podľa § 58 ods. 1 písm. s) zák. č. 328/2002 Z. z.

Krajský súd s prihliadnutím na nesporne zistený skutkový stav, že žalobca bol v pracovnom pomere od 01. júna 1985 do 31. októbra 1986 k Správe ochrany železníc Bratislava, vyslovil so zákonom súladný právny názor, t. j. že žalobca ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 230/1992 Zb. (29.05.1992) sa v zmysle hore uvedeného ustanovenia § 44 ods. 1 až 3 zák. č. 230/1992 Zb. nestal príslušníkom železničnej polície, nakoľko v uvedenom období už nebol príslušníkom Zboru ozbrojenej ochrany železníc, nakoľko jeho pracovný pomer k Správe ochrany železníc Bratislava s ním uvedený subjekt ukončil k 31.10.1986.

30. Krajský súd tiež argumentáciu žalobcu, že doba pomeru od 01.06.1985 až do 31.10.1986 mu bola

započítaná do obdobia započítateľnej odbornej praxe podľa § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z., správne odmietol, nakoľko podľa krajského súdu je nutné striktné rozlišovať nároky plynúce z dĺžky započítanej odbornej praxe od nárokov vyplývajúcich z doby trvania služobného pomeru, ktorý je rozhodný pre určenie výšky odchodného a výsluhového dôchodku (§ 58 zák. č. 328/2002 Z. z.), nakoľko ide o dva samostatné a rôzne na sebe nezávislé inštitúty.

31. Najvyšší súd ani v tomto prípade nezistil tvrdené pochybenia na strane konajúceho krajského súdu, ktorý v zmysle ustálenej judikatúry aplikoval riadne ustanovenia dotknutých predpisov, pričom vyslovený právny názor je v súlade s obsahom a rozsahom uvedených právnych noriem, a tak nezakladá dôvod pre arbitrárnosť súdneho výkladu tak ustanovenia § 86 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. ako aj § 44 ods. 3 zák. č. 230/1992 Zb. a § 58 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z.

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku s podporou osobitného správneho predpisu. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie vyšších súm sociálnych dávok ako tie, ktoré mu boli priznané na základe rozhodnutí 1. a 2.

Počas konania Najvyšší súd mu z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. ISo 57/2012 ako aj sp. zn. ISo 112/2010 a sp. zn. ISo 50/2012, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo a úmyslom zákonodarcu nebolo toto právo v správnom súdnictve ani priznať žalovanému.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava náležitostí spojených so zmenou sociálnych dávok pri vzniku alebo zániku vzťahu sociálneho zabezpečenia alebo poistenia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).